

- obciążenie pozwanego w pierwszej instancji całością kosztów postępowania, w tym kosztami poniesionymi przed Sądem Unii Europejskiej, zgodnie z art. 184 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej;
- przekazanie sprawy do Sądu Unii Europejskiej do ponownego rozpoznania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie uważa, że wydając zaskarżone postanowienie Sąd naruszył zasadę swobodnego doboru środków dowodowych oraz błędnie zinterpretował pojęcie łańcucha zgodnych poszlak i w związku z tym naruszył reguły dotyczące ciężaru dowodu, w szczególności jeżeli chodzi o argumenty i przedstawione poszlaki dotyczące obliczania terminu, jakim dysponował wnoszący odwołanie w celu zaskarżenia decyzji ESDZ.

Jedyny zarzut wysunięty przez wnoszącego odwołanie opiera się również na dyskryminacji, przeinaczeniu stanu faktycznego w zaskarżonym postanowieniu i oczywistych błędach w ocenie popełnionych przez Sąd powodujących błędne uzasadnienie prawne.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Cataluña (Hiszpania) w dniu 8 czerwca 2020 r – F.C.I. / Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS)

(Sprawa C-244/20)

(2020/C 320/08)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Cataluña

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: F.C.I.

Druga strona postępowania: Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy należy stwierdzić nieważność art. 3 ust. 2 dyrektywy 79/7 z dnia 18 grudnia 1978 r. w sprawie stopniowego wprowadzania w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zabezpieczenia społecznego⁽¹⁾, który wyłącza ze swojego zakresu stosowania świadczenia na rzecz osób pozostałych przy życiu oraz świadczenia rodzinne, lub traktować ten przepis jako nieważny ze względu na to, że jest on sprzeczny z podstawową zasadą prawa Unii Europejskiej, a mianowicie zasadą równości kobiet i mężczyzn, uznaną za jedną z podstawowych wartości Unii Europejskiej w art. 2 i 3 Traktatu o Unii Europejskiej i w art. 19 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz za prawo podstawowe w art. 21. ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, jak również w wypracowanym przed wieloma laty i utrwalonym orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości?
- 2) Czy art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej i art. 17 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w świetle art. 1 Protokołu dodatkowego nr 1 do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisanej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r., w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie środkowi krajowemu takiemu jak będący przedmiotem postępowania głównego (wynikającemu z wyroku Tribunal Constitucional nr 40/2014 z dnia 11 marca, orzecznictwa krajowego, które dokonało jego wykładni oraz reformy ustawodawczej, która go wdrożyła), który – w praktyce i z uwagi na ogólny brak wiedzy na temat wymogu formalizacji oraz brak okresu przejściowego na dostosowanie się do niego – początkowo uniemożliwił, a następnie bardzo utrudnił dostęp do renty wdowiej wynikającej z faktu pozostawania w związku partnerskim podlegającym katalońskiemu kodeksowi cywilnemu?

- 3) Czy tak podstawową zasadę prawa Unii Europejskiej jak równość kobiet i mężczyzn, uznaną za wartość podstawową w art. 2 i 3 Traktatu o Unii Europejskiej, oraz zakaz dyskryminacji ze względu na płeć, uznany za prawo podstawowe w art. 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w związku z art. 14 europejskiej konwencji Praw Człowieka, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie środkowi krajowemu takiemu jak będący przedmiotem postępowania głównego (wynikającemu z wyroku Tribunal Constitucional nr 40/2014 z dnia 11 marca, orzecznictwa krajowego, które dokonało jego wykładni oraz reformy ustawodawczej, która go wdrożyła), który – w praktyce i z uwagi na ogólny brak wiedzy na temat wymogu formalizacji oraz brak okresu przejściowego na dostosowanie się do niego – początkowo uniemożliwił, a następnie bardzo utrudnił dostęp do renty wdowiej wynikającej z faktu pozostawania w związku partnerskim podlegającym katalońskiemu kodeksowi cywilnemu, ze szkodą dla znacznie wyższego odsetka kobiet niż mężczyzn?
- 4) Czy zakaz z uwagi na „urodzenie” lub ewentualnie „przynależność do mniejszości narodowej” jako powód lub „podstawa” dyskryminacji zakazanej na mocy art. 21 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w związku z art. 14 europejskiej konwencji praw człowieka należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie środkowi krajowemu, takiemu jak będący przedmiotem postępowania głównego (wynikającemu z wyroku Tribunal Constitucional nr 40/2014 z dnia 11 marca, orzecznictwa krajowego, które dokonało jego wykładni oraz reformy ustawodawczej, która go wdrożyła), który – w praktyce i z uwagi na ogólny brak wiedzy na temat wymogu formalizacji oraz brak okresu przejściowego na dostosowanie się do niego – początkowo uniemożliwił, a następnie bardzo utrudnił dostęp do renty wdowiej wynikającej z faktu pozostawania w związku partnerskim podlegającym katalońskiemu kodeksowi cywilnemu?

(¹) Dyrektywa Rady 79/7/EWG z dnia 19 grudnia 1978 r. w sprawie stopniowego wprowadzania w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zabezpieczenia społecznego (Dz.U. 1979, L 6, s. 24).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social n° 1 de Barcelona (Hiszpania) w dniu 11 czerwca 2020 r. – HV / Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS)

(Sprawa C-258/20)

(2020/C 320/09)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Social n° 1 de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: HV

Strona pozwana: Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS)

Pytanie prejudycjalne

Czy dyrektywę Rady 79/7/EWG z dnia 19 grudnia 1978 r. w sprawie stopniowego wprowadzania w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zabezpieczenia społecznego (¹) należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie przepisowi krajowemu, takiemu jak przepis rozpatrywany w postępowaniu głównym [art. 60 ust. 4 Ley General de la Seguridad Social (powszechnej ustawy o zabezpieczeniu społecznym)], który przewiduje prawo do dodatku do świadczenia dla kobiet, które miały co najmniej dwoje biologicznych lub przysposobionych dzieci i które otrzymują świadczenia składkowe z tytułu emerytury, podczas gdy inne kobiety znajdujące się w identycznej sytuacji – zmagając się z takimi samymi trudnościami w utrzymaniu się na rynku pracy wynikającymi z faktu, że są kobietami – nie mają prawa do takiego dodatku do świadczenia emerytalnego, ponieważ dobrowolnie przeszły na wcześniejszą emeryturę, która zgodnie z prawem podlega bardziej rygorystycznym wymogom składkowym niż zwykła emerytura i takim samym lub bardzo zbliżonym wymogom w zakresie wieku?

(¹) Dz.U. 1979, L 6, s. 24.